

WEZWANIE I WNIOSEK
do złożenia oświadczenia o konstytucyjności ustaw, kodeksów, ordynacji i rozporządzeń

Mając na uwadze fakt, że jesteśmy notorycznie zmuszani do przestrzegania tysięcy ustaw, podczas gdy Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (dalej: KRP) przewiduje ich około 130, co wynika wprost z konkretnych artykułów konstytucyjnych, jak również mając na uwadze, że jesteśmy zmuszani do przestrzegania traktatów, kodeksów, ordynacji, dyrektyw oraz rozporządzeń organizacji międzynarodowych, których nawet art. 87 KRP nie przewiduje jako źródeł powszechnie obowiązującego prawa, zasadne jest, abyśmy wreszcie poznali prawdę, czy wszystkie te przepisy, na które powołują się sądy, trybunały, prokuratorzy, policjanci oraz urzędy, są faktycznie zgodne z KRP.

Powszechną wiedzą jest, że obywatele **NIGDY** nie otrzymują od władz publicznych, prokuratury, policji, sądów oraz wszelkiego rodzaju urzędów i instytucji publicznych żadnych dowodów potwierdzających, że przepisy prawa, na które organy te powołują się w swoich dokumentach i działaniach, są zgodne z KRP. **DLACZEGO więc, jako władza zwierzchnia w Rzeczypospolitej Polskiej, nie mamy prawa tej wiedzy posiadać?!**

Powszechnie wiadomo również, że w mediach publicznych, w szczególności ze strony prokuratorów i policjantów dość często pojawiają się ostrzeżenia przed różnego rodzaju oszustami, którzy są na tyle kreatywni, że podrabiają nawet pieniądze, podszywają się pod sędziów, prokuratorów, funkcjonariuszy policji, czy urzędników władzy publicznej. Dotyczy to także Państwowej Komisji Wyborczej, tzw. komorników, syndyków, notariuszy, kuratorów, ZUS, KRUS, NFZ, UFG, czy urzędów skarbowych, których KRP nie przewiduje, podobnie jak nie przewiduje ustaw regulujących ich status.

W odniesieniu do tej wiedzy zasadne jest, abyśmy wreszcie powiedzieli: **SPRAWDZAM!!!**

Z tego powodu **WZYWAM** do wykazania, że wszystkie przepisy prawa, do których przestrzegania jesteśmy zmuszani, w tym m.in. ustawa z dnia 5 sierpnia 2025 roku o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (zwana dalej „ustawą KSeF”), są zgodne z KRP.

Dlatego **wnioskuję** o jednoznaczne wskazanie:

- które artykuły KRP przewidują możliwość ich uchwalenia,
- czy osoby, które ją uchwały, posiadały do tego konstytucyjne umocowanie,
- czy przeszły one pełny proces legislacyjny,
- czy posiadają orzeczenia TK potwierdzające ich zgodność z KRP,
- czy zostały podpisane przez Prezydenta RP zgodnie z art. 122 ust. 3 KRP.

Zgodnie z art. 2, art. 7, art. 8, art. 30, art. 31 ust. 1 i 2, art. 37 ust. 1, art. 82 oraz art. 83 KRP władze publiczne nie mają prawa działać dowolnie ani poza granicami prawa konstytucyjnego, czy też zmuszać obywateli do przestrzegania zakazanych art. 13 KRP ustaw komunistycznych i partyjnych.

Niniejszym, realizując moje konstytucyjne prawa i obowiązki, wzywam do niezwłocznego poświadczenia legalności podejmowanych działań, opartych na przepisach, które **MUSZĄ być zgodne z KRP i MUSZĄ posiadać na to stosowne dowody**. Obywatele nie mogą być zobowiązani do bezkrytycznego przyjmowania na wiarę, wyłącznie na podstawie słowa mówionego lub pisanego, czy innego rodzaju zapewnień, że dane przepisy są zgodne z KRP.

Podstawę niniejszego wezwania stanowi art. 61 ust. 1 KRP, który gwarantuje obywatelowi prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, w tym o podstawach prawnych ich działań. Jednocześnie, zgodnie z art. 63, art. 82 oraz art. 83 KRP, niniejsze pismo stanowi realizację prawa do składania wniosków w interesie własnym i publicznym, a także dla dobra wspólnego.

W tym celu poniżej przedstawiam, w oparciu o zasadę bezpośredniego stosowania KRP, udokumentowane niezaprzeczone fakty dowodzące, że wszystkie obecnie obowiązujące przepisy prawa są **NIEZGODNE** z KRP i z tego powodu nie mają prawa istnieć w obecnym porządku konstytucyjnym.

UZASADNIENIE co do niezgodności z Konstytucją ustawy KSeF oraz innych przepisów.

Obowiązek przestrzegania prawa dotyczy **wyłącznie aktów prawnych zgodnych z KRP**, która na podstawie art. 8 KRP jest najwyższym prawem. Naszym konstytucyjnym obowiązkiem jest jej bezpośrednie stosowanie, gdyż zgodnie z art. 37 ust. 1 KRP korzystamy z wolności i praw zapewnionych **wyłącznie** w KRP. Ustawa KSeF, do której przestrzegania jesteśmy zmuszani, podobnie jak i inne ustawy, kodeksy, ordynacje, dyrektywy, ratyfikowane umowy międzynarodowe oraz rozporządzenia, **nie spełniają tego fundamentalnego wymogu!**

1. Brak konstytucyjności przepisów z powodu niedopełnienia procesu legislacyjnego.

Zgodnie z treścią wynikającą wprost z art. 122 ust. 3 i 4, art. 188 ust. 3 oraz art. 190 ust. 2 KRP, każda ustawa wydawana w procesie legislacyjnym musi zostać poddana kontroli TK. Prezydent RP, zgodnie z art. 122 ust. 3 KRP, **MUSI** podpisać ustawę, ale tylko wówczas, gdy TK orzekł o jej zgodności z KRP. Art. 122 ust. 4 KRP jednoznacznie zakazuje podpisania ustawy uznanej przez TK za niezgodną z KRP. Brak orzeczenia TK w przedmiocie zgodności ustawy z KRP powoduje powstanie próżni prawnej, w której ustawa nie może być uznana za akt prawny w rozumieniu konstytucyjnym, a jedynie za projekt o niepotwierdzonym statusie prawnym. **Jedynym** dokumentem poświadczającym konstytucyjność ustawy jest **TYLKO** orzeczenie TK, a jego brak stanowi dowód niekonstytucyjności aktu z powodu niedochowania najważniejszego procesu legislacyjnego. Oczywiście Prezydent RP może nie zgadzać się z orzeczeniem TK i wówczas, zgodnie z art. 122 ust. 3 KRP, składa wniosek o sprawdzenie jednego lub kilku artykułów danej ustawy. W takiej sytuacji TK wydaje **wyrok**,

a nie orzeczenia, które są wydawane z urzędu, co potwierdza m.in. art. 184 i art. 188 KRP. Ponadto zgodnie z art. 190 ust. 2 KRP, w Monitorze Polskim publikowane są wyłącznie orzeczenia TK, a nie wyroki wydawane w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Naruszenie zasad tworzenia prawa, w tym prawa podatkowego.

Art. 217 KRP jednoznacznie stanowi, że nakładanie podatków i innych danin publicznych (nie ma w nim mowy o obowiązkowych alimentach, czy obowiązkowych ubezpieczeniach OC, czy do ZUS lub KRUS) może następować wyłącznie w drodze **TYLKO JEDNEJ**, precyzyjnej ustawy, a nie wielu ustaw. Tymczasem sam tytuł analizowanego aktu prawnego: „ustawa o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw”, w sposób rażąco narusza tę zasadę, bo odnosi się do wielu innych i nawet niedookreślonych ustaw. Tego rodzaju konstrukcja aktu prawnego, polegająca na wielokrotnych odesłaniach do innych ustaw, jest niedopuszczalna i czyni go całkowicie niezrozumiałym i nieczytelnym nawet dla prawników i posłów, którzy zagłosowali za jej przyjęciem, w ramach dyktatury partyjnej, która nie ma nic wspólnego z demokracją.

Art. 217 KRP też nie przewiduje uregulowania kwestii podatkowych w ordynacji podatkowej, rozporządzeniach, czy interpretacjach tej ustawy w prywatnych komentarzach, czy wykładniach, bo KRP nie dopuszcza do obrotu prawnego prywatnych przepisów prawa! Ponadto to, co może być uregulowane w ustawie przewidzianej w art. 217 KRP, wyraźnie wynika z treści tego artykułu. Dlatego skoro nie przewiduje on uregulowania działalności urzędów skarbowych, czy Krajowej Administracji Skarbowej, czyli administracji skarbowej, która nie ma prawa istnieć i być w zarządzie Rady Ministrów, co potwierdza art. 146 ust. 3 KRP, to takich urzędów i administracji nie ma prawa być. Wynika to też z art. 2, art. 7, art. 8, czy art. 83 KRP. Ponownie należy podkreślić, że art. 217 KRP przewiduje **tylko jedną ustawę podatkową**, która ma ściśle określać zakres jej regulacji, a takiej ustawy jeszcze nie ma. Rozwiązań wynikających z ustawy KSeF nie da się uregulować w ramach ustawy przewidzianej w opisywanym artykule ani żaden inny artykuł KRP nie przewiduje takiej możliwości. Dlatego ustawa ta pozostaje w oczywistej sprzeczności i niezgodności z KRP, choćby tylko z tego powodu, że nie jest przewidziana w KRP.

3. Naruszenie prawa do prywatności i ochrony danych.

Art. 47, art. 51 ust. 2 oraz art. 76 KRP zakazują władzom publicznym pozyskiwania, gromadzenia i udostępniania informacji o obywatelach w zakresie wykraczającym poza to, co jest **niezbędne** w demokratycznym państwie prawnym. Nakaz centralizacji wszystkich faktur oraz przekazywania wrażliwych danych handlowych i majątkowych, w tym danych kontrahentów, marż i struktury klientów, stanowi niedopuszczalną formę masowej inwigilacji obywateli. Godzi to w istotę prawa do prywatności, tajemnicy komunikowania się oraz tajemnicy prowadzenia działalności gospodarczej. Dane te w dobie pędzącego rozwoju technologicznego, będą pozyskiwane przez hakerów, przestępców, czy służby specjalne innych państw i wykorzystywane dla własnych korzyści, a na ogromną szkodę Narodu Polskiego. Dodatkowo dane te trafiają bezprawnie do struktur prywatnych urzędów partyjnych oraz do władzy państwowej, która zgodnie z art. 15 ust. 1, art. 51 ust. 2 i art. 146 KRP, nie mają prawa posiadać takich informacji. Gromadzenie faktur na serwerach zagranicznych, niebędących w zarządzie Narodu Polskiego oraz zbieranie wrażliwych danych obywateli, w tym dotyczących zakupu przez nich złota, czy innego majątku, leków czy produktów intymnych i bardzo prywatnych, stanowi niedopuszczalną inwigilację, nieznaną nawet w okresie PRL. Również przekazanie wrażliwych danych gospodarczych prywatnej korporacji rodzi ryzyko kradzieży własności intelektualnej, utraty tajemnicy przedsiębiorstwa oraz szantażu ekonomicznego, co stanowi naruszenie obowiązku władzy publicznej do ochrony obywateli przed nieuczciwymi praktykami rynkowymi (art. 76 KRP). Naruszenia te dowodzą, że ustawa KSeF nie może być uznana za obowiązujące prawo, a działania podejmowane na jej podstawie noszą ewidentne znamiona totalnego bezprawia i przestępczych działań na szkodę obywateli. Tego typu sprawy nigdy się nie przedawniają zgodnie z art. 44 KRP.

4. Naruszenie zakazu zmuszania do czynienia tego, czego prawo nie nakazuje.

Zgodnie z art. 31 ust. 2 KRP nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego, czego prawo mu nie nakazuje. Skoro istnieją jednoznaczne dowody, wynikające wprost z KRP, że ustawa KSeF nie może istnieć w porządku konstytucyjnym, to nie może ona być uznawana za „prawo” w rozumieniu konstytucyjnym. W konsekwencji nikt nie może być zmuszany do jej przestrzegania do czasu bezspornego potwierdzenia jej zgodności z KRP przez legalnie działający TK. Warto jednak wiedzieć, że TK funkcjonuje w sposób całkowicie nielegalny, a my płacimy ogromne podatki na tą bezprawnie działającą kastę sędziowską. Od 1997 r. do 2023 r. orzekało w TK jedynie 13 sędziów, podczas gdy art. 194 KRP przewiduje ich 15. Ponadto powinni oni pochodzić z powszechnych wyborów jako przedstawiciele Narodu Polskiego i dopiero później wybierani dalej, czy powoływani przez Prezydenta RP zgodnie z art. 179 KRP.

5. Naruszenie zakazu sprawowania władzy przez partie polityczne.

Zgodnie z art. 11 KRP partie polityczne nie mają prawa do sprawowania władzy publicznej ani państwowej, podobnie jak nie mają takiego prawa władze kościelne, wyznaniowe, prokuratorzy, policjanci, wojskowi, czy cywilna i demokratyczna kontrola, przewidziana w art. 26 ust. 2 KRP. Rola partii politycznych ogranicza się wyłącznie do **wpływania** (nie do pełnienia władzy) na **kształtowanie** (nierealizowanie) polityki państwa **metodami demokratycznymi** (członkowie partii mogą uczestniczyć w referendach i wyborach, ale nie jako kandydaci do władzy). Uchwalanie ustaw stanowi akt sprawowania władzy, co oznacza, że akty prawne tworzone przez Sejm złożony z członków partii politycznych **są pozbawione z urzędu mocy prawnej**. Dodatkowo art. 13 KRP zakazuje istnienia organizacji, których działalność lub program odwołują się do metod i praktyk totalitarnych, co w ujęciu systemowym i historycznym podważa legalność działania partii politycznych oraz innych organizacji zabiegających o sprawowanie władzy. Demokracja to nie są rządy organizacji!!!

6. Przekroczenie kompetencji władzy państwowej.

Zgodnie z art. 146 ust. 4 pkt 4 KRP Rada Ministrów ma obowiązek ochrony interesów Skarbu Państwa, a nie ma prawa zarządzać nim, czy zajmować się wyprzedażą majątku narodowego, który, zgodnie z art. 1 KRP, **stanowi dobro wspólne** wszystkich obywateli Narodu Polskiego. Z tego powodu, żaden zakład ani inny składnik majątku narodowego nie powinien

zostać sprzedany, ani obciążony bez zgody władzy zwierzchniej (Narodu Polskiego) wyrażonej w referendum ogólnokrajowym. Rada Ministrów nie posiada również konstytucyjnych kompetencji do zarządzania budżetem państwa ani do poboru podatków i danin publicznych. Z tego powodu w Radzie Ministrów nie powinno istnieć stanowisko Ministra Finansów. W radzie Ministrów też nie ma prawa być Ministra Cyfryzacji, Ministra Aktywów Państwowych, Ministra Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, Ministra Klimatu i Środowiska, Ministra Infrastruktury, Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Ministra Energii, Ministra Edukacji, Ministra Funduszy i Polityki Regionalnej, Ministra Sportu i Turystyki, Ministra Zdrowia ani Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Kompetencje te są konstytucyjnie przypisane **wyłącznie władzy publicznej** w jednostkach samorządu terytorialnego, co potwierdzają odpowiednie artykuły z Konstytucji RP. Konstytucja też **nie przewiduje ministerstw**, tylko max 8 ministrów, którzy mają obowiązek pracować w ramach jednej administracji rządowej w Radzie Ministrów. Również stanowisko Ministra Sprawiedliwości, a tym bardziej stanowisko Prokuratora Generalnego nie powinno istnieć w Radzie Ministrów. Minister Sprawiedliwości może być **TYLKO** w ramach Krajowej Rady Sądownictwa, zgodnie z art. 187 ust. 1 KRP, która sama nie posiada kompetencji do zarządzania sądami ani sędziami. Warto też wiedzieć, że nawet cała Krajowa Rada Sądownicza nie może nikogo powołać do władzy publicznej, czy wybierać sędziów. Jakie ma kompetencje, wynika jednoznacznie z art. 186 KRP. Tym bardziej jeden z członków tej Rady, Minister Sprawiedliwości, nie ma prawa powoływać kuratorów, syndyków, biegłych sądowych, czy komorników, również z tego powodu, że Konstytucja nie przewiduje takich organów władzy, a ponadto władza sądownicza nie jest od egzekwowania swoich wyroków. Dodać też należy, że do władzy sądowniczej nigdy nie było wyborów powszechnych, a więc sądy i trybunały działają nielegalnie. Działają również na podstawie kodeksów i ordynacji komunistycznych oraz na podstawie ustaw partyjnych, zakazanych artykułem 13 KRP. Ponadto pobór podatków i danin publicznych należy wyłącznie do kompetencji władzy publicznej w gminach, co potwierdzają m.in. art. 16, art. 146 ust. 2, art. 163, art. 166 ust. 1 oraz art. 168 KRP. Natomiast zarządzanie majątkiem Skarbu Państwa powinno należeć do Urzędu Skarbu Państwa przewidzianego w art. 218 KRP, który do dziś nie został utworzony. Centralizacja konstytucyjnych kompetencji władzy publicznej stanowi niepodważalny dowód na ciągłość systemu komunistycznego, w którym nadal stosuje się metody i praktyki komunistyczne, chociaż są zakazane przez art. 2, art. 13 oraz art. 15 KRP.

ZASADA RÓWNOŚCI WOBEC PRAWA I ODPOWIEDZIALNOŚCI WZAJEMNEJ

Jako obywatel Narodu Polskiego, któremu art. 4 KRP przypisuje władzę zwierzchnią w Rzeczypospolitej Polskiej, jestem regularnie zmuszany do składania oświadczeń, zeznań i deklaracji pod rygorem odpowiedzialności karnej oraz finansowej. Zasada demokratycznego państwa prawnego oraz zasada równości wobec prawa wymagają, aby odpowiedzialność ta miała charakter wzajemny. W związku z tym **wniosuję** o podpisanie poniższego oświadczenia przez Naczelnika Urzędu Skarbowego i inne osoby, które będą chciały wymuszać na mnie przestrzeganie niekonstytucyjnych przepisów bezprawia.

OŚWIADCZENIE

Ja, niżej podpisany/a, **[imię i nazwisko]**, legitymujący/a się **[numer identyfikatora służbowego]**, zatrudniony/a na stanowisku **[stanowisko]** w **[pełna nazwa urzędu / instytucji oraz adres]**, oświadczam, co następuje:

1. Oświadczam, że wszystkie przepisy prawa, w tym ustawa z dnia 5 sierpnia 2025 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (tzw. ustawa KSeF), na podstawie których podejmuję wobec **[imię i nazwisko oraz adres obywatela]** określone czynności służbowe lub żądam określonych zachowań, są zgodne z Konstytucją RP i są na to dowody w postaci orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, opublikowanych w Monitorze Polskim, zgodnie z art. 190 ust. 2 Konstytucji RP w zw. z art. 2, art. 7, art. 8, art. 37 ust. 1, art. 82, art. 83, art. 122 ust. 3 i 4 oraz art. 188 ust. 3 Konstytucji RP.

2. Oświadczam, że przyjmuję na siebie pełną, osobistą odpowiedzialność za skutki działań podejmowanych przeze mnie na podstawie ustawy KSeF, ordynacji podatkowej i innych przepisów prawa, do których przestrzegania zmuszam obywateli, w ramach swoich obowiązków służbowych. W przypadku, gdyby w przyszłości została oficjalnie stwierdzona niezgodność tych ustaw z Konstytucją RP, zobowiązuję się, w terminie 30 dni od dnia takiego stwierdzenia, do dobrowolnej zapłaty na rzecz **[imię i nazwisko obywatela]** kwoty 100 000 zł (słownie: sto tysięcy złotych) tytułem zadośćuczynienia za naruszenie jego konstytucyjnych praw i wyrządzenie w ten sposób szkody.

3. Oświadczam, że niniejsze oświadczenie składałam dobrowolnie oraz z konstytucyjnego obowiązku działania zgodnie z prawem i dla dobra wspólnego, jak też z pełną świadomością odpowiedzialności karnej wynikającej w szczególności z art. 233 Kodeksu karnego za złożenie fałszywego oświadczenia.

.....
(miejsce, data i czytelny podpis składającego oświadczenie)

WEZWANIE KOŃCOWE

Wzywam do podpisania powyższego oświadczenia w terminie 7 dni od jego otrzymania. W przypadku odmowy jego podpisania uznaję to za jednoznaczne potwierdzenie, że osoba odmawiająca nie jest w stanie poświadczyć konstytucyjności podstaw prawnych swoich działań.

W takiej sytuacji oświadczam, że odmawiam podporządkowania się reżimowi prawnemu wynikającemu z ustawy KSeF oraz innych nielegalnie obowiązujących przepisów podatkowych, których konstytucyjności nie poświadczono. Wszelkie próby wywierania na mnie presji i szantażu, w celu zmuszenia mnie do przestrzegania niekonstytucyjnych przepisów uznaję za działania całkowicie bezprawne i wyrządzające mi szkodę. Oświadczam jednocześnie, że nie będę wypełniał więcej żadnych dokumentów oraz nie będę płacił żadnych podatków i danin wynikających z art. 217 KRP, do czasu, aż nie zostanie mi udowodnione, że odbywa się to wszystko zgodnie z Konstytucją RP, bo tylko z tego najważniejszego przepisu prawa mam korzystać zgodnie z art. 37 ust. 1 KRP.